

„Byl mou poslední nadějí,
a navíc způsobil dvojnásobný
zázrak.“

Nevysvětlitelné uzdravení Josefine Steininger

Josefine Steininger se rozhlédla okolo sebe a pohledem sklouzla na stůl, kde vedle sebe ležely pečlivě srovnané různé chirurgické nástroje. Zachvěla se a bezděčně jí v hlavě vytanula operace, při níž jí před dvěma lety odstranili levý vaječník.

Co se to s ní dělo? Proč ji osud v poslední době nenechával v klidu? Nejdříve ta věc s vaječníkem, pak nehoda, při níž jí nákladní auto přejelo nohu, a teď toto: cukrovka druhého typu! Sama by si toho ani nevšimla, kdyby nebylo oné nehody, po níž jí na pohotovosti provedli krevní testy. Teď již měsíce brala léky, a pořád to nestačilo — hodnoty cukru v krvi stoupaly stále výš a výše: 247, 304, 323, 407. V pondělí se mělo rozhodnout, zda si bude muset píchat inzulín. Na to ať zapomenou! To nikdy nedopustí, dokud předtím nepodnikne všechno pro to, aby našla nějakou jinou cestu. Tedy aspoň tu, na níž se právě nacházela... Jaké štěstí, že ji dnes Gerhard Klügl přijal — navzdory tomu, že je víkend. Ne, ne, tato série neštěstí musí konečně skončit! A kdy, když ne dnes?

Josefine se nervózně posunula na židli, kterou Gerhard Klügl postavil doprostřed místnosti. Nacházela se v ordinaci praktické lékařky, jež s aurachirurgem pravidelně spolupracoval.

Gerhard Klügl k ní stál otočený zády, u plastového modelu těla s otevřeným břichem, z něhož se daly vyjmát orgány, a rovnal v něm vnitřnosti na svá místa.

„Vy sem jdete přímo z nemocnice?“ otočil se k ní s přátelským úsměvem.

„Ano,“ potvrdila; speciálně kvůli této schůzce si vyžádala propustku a po vyšetření se musela zase ihned vrátit.

„Ano, tak to by mělo stát za to — když je venku tolik sněhu,“ odpověděl s úsměvem a požádal ji, aby vstala a on si mohl prohlédnout její auru.

Josefine poslechla a Gerhard Klügl zvedl ruce nad její hlavu. Poté soustředěně zavřel oči a nechal klouzat své ruce kolem ní klidným, jemným pohybem. Zastavil se na úrovni krku. „Trpíte problémy s krkem, chraptím, napětím nebo něčím podobným?“ Přitakala. Gerhard Klügl přikývl a udělal přímo před jejím hrtanem pohyb, jako by jí tlačil na hrdlo, sem a tam, sem a tam. Ptal se jí, zdali při tom necítí tlak. — „Ano.“ — Klügl znovu přikývl a sáhl jí za hlavu. Sevřel něco, co nebylo vidět, jakési virtuální lano nebo něco takového, a popotáhl ho směrem nahoru.

„A teď – cítíte něco?“

„Ano, nemohu dýchat.“

Aurachirurg se pousmál. Přešel ke svému stolku s nástroji a vzal si z něj nůžky. Opět uchopil pomyslný provaz a přestříhl ho.

„Je to již lepší?“

Josephine tomu nemohla uvěřit: Ano – bylo to lepší, mnohem lepší! Jak je to možné? Jak to dokázal?

„V minulém životě jste nejspíše byla oběšena,“ vysvětloval Klügl, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. „Teď, prosím, otočte hlavou doleva a doprava.“

Josefine točila hlavou na obě strany. „Zde na levé straně,“

oznámila se smíchem, „to nejde tak dobře, ale to mám dávno, s tím se nedá nic dělat.“

Klügl se poškrábal na tváři, jelikož s tím vůbec nesouhlasil. Vrátil se ke svému stolu. Po chvíli přemýšlení vybral plochou špachtli. „Takže, nyní se, prosím, otočte, zvednu Vám krční obratle a uvedu je do správné polohy.“ Josefina zaváhala; chtěla se podívat, jaký nástroj zvolil tentokrát, leč nepodařilo se jí to. Opatrně ji otočil čelem ke stěně a začal manipulovat se špachtlí těsně nad jejími zády.

Dobrá, pomyslela si, možná bude lepší, když nemám tušení, co se tady děje, a plně se soustředila na bílou stěnu před sebou – takto ji aspoň nebude nic ovlivňovat.

„Takže,“ Gerhard Klügl se k ní po chvíli znovu otočil poté, co na několika místech něco zvedl do vzduchu, lehce přitlačil a poupravil. „Nyní, prosím, otočte hlavu opět doleva!“

Poněkud zklamaná, že vůbec nic necítila, Josefina otáčela hlavu... pomalu, dál a dále, o něco více, pak přece jenom opatrněji, neboť čekala bodnutí, které přicházelo vždy z určitého úhlu... stále dále a pořád žádná bolest, potom ještě kousek a stále žádná bolest! Neuvěřitelné – mohla zase volně otáčet hlavou! Rozzářila se.

Klügl se zamračil. „Dobrá, takže provaz je pryč a vzpomínky také...“ prohlásil, znovu zvedl ruce a zavřel oči, aby si osahal její auru.

Tentokrát se zastavil na úrovni její pánve. „Chodíte často v noci na záchod?“ – „Hm, ani ne. Spím dobře, tedy v případě, že jsem večer předtím hodně pila, pak možná...“

„A co slepé střevo, ještě ho máte?“ – „Ano, ještě ho mám.“ – „A ostatní orgány?“ – „Všechny mám.“ – „To je divné, vždyť se zdá, jako byste v břiše měla díry.“

Josefina byla zmatená. To není možné, pomyslela si, nebo snad... „Vaječník, ano, levý vaječník mi chybí,“ přiznala, „někdy mě v tom místě lehce zaškubne.“

Klügl se na ni podíval s velmi soustředěným výrazem. Přemýšlel. Zdálo se, že je někde docela jinde, daleko, kam ho není možné následovat. Pak beze slova odešel ke stolku s nástroji a vrátil se s pinzetou a chirurgickou jehlou.

„Teď ty otvory energeticky uzavřu,“ oznámil a začal Josefina symbolicky zašívát břicho pinzetou a jehlou. Přitom dělal, jako by pinzetou něco přidržoval a vyšíval stehy, jeden sem, jeden tam... „Hotovo, paní Steininger, teď by to mělo být zase v pořádku!“

Josefina to trochu zklamalo. Po prvním úspěchu s krkem, kdy pocítila okamžité zlepšení, měla nyní pocit, že ji „zašítí děr“ nijak nepoznamenalo. Spěšně proto přistoupila přímo k věci, k tomu, proč tu vlastně je. Stručně popsala svoji anamnézu, nehodu s kamionem, nález na pohotovosti, vysoké hodnoty cukru a jejich neustálé zhoršování, dlouhodobou cukrovku, šestitýdenní pobyt v nemocnici i pondělní rozhodnutí o aplikaci inzulinu.

Klügl pozorně naslouchal. Nakonec jí opatrně sáhl těsně před žaludek, aniž by se ho dotkl. „Cítíte zde něco?“ – „Ne.“ – „A tady?“ – „Ne.“ Přešel k solárnímu plexu. „Tady?“ – „Ano, tady to trochu bolí.“ – „A co tady?“ – „Ano, tady to bolí ještě víc!“ – „Aha... asi tuším, co to je,“ pronesl spíše pro sebe, vstal a odešel z místnosti.

Vrátil se do ordinace s příjemnou dámou, jež se představila jako terapeutka reflexní terapie nohou. Hned si k Josefince přitáhla židli a požádala ji, aby jí ukázala nohu.

„Mám jedno podezření a rád bych si ho ověřil,“ vysvětlil jí léčitel a dal sympatické terapeutce další pokyn: „Soustředte se, prosím, jen na orgán, o němž jsem s Vámi mluvil.“

Terapeutka přikývla a vyhledala na chodidle příslušné místo. „Ano, to by mělo být ono – bolí Vás to tu?“ zeptala se. „Au! Ano!“ vyjekla Josefina a cukla nohou.

„Myslel jsem si to,“ zaradoval se Klügl. Vrátil se ke svým nástrojům a vybral z nich injekční stříkačku. Rozbalil ji a nasadil na ni jehlu. „Nebojte se, bude to jenom symbolické,“ uklidňoval Josefina. „V místě, kde se setkávají slinivka břišní a žlučník a kde ústí do tenkého střeva, to vypadá, jako by byl zablokovaný přítok. Inzulin se tím pádem nemůže dostat do střeva.“

„Zablokovaný?“ podivila se. „Mohlo by to být tím, že jsem před dvěma lety měla v žaludku tolik hnisu, že...?“

Klügl jí přiznal, že neví, je-li příčinou hnis, ale v každém případě se přítok musí uvolnit. Soustředil se, podržel si injekční stříkačku před svou čelní čáčkou a zavřel oči. Opatrně vytáhl píst. Všichni mlčeli, Josefina Steininger seděla a pozorovala jej. Přiložil injekční stříkačku těsně před dotyčné místo a krouživým pohybem – velmi pomalu – jí zasunul jehlu do aury. Tam vpíchl injekci, na okamžik posečkal a poté píst rovnoměrným pohybem opět vytáhl. Stříkačku nakláněl pod různými úhly a otáčel s ní, jako by něco odsával ze skrytých zákoutí. Nakonec jehlu vytáhl.

„Dostal jste odtamtud něco?“

„Ano, napřed jsem to vypláchl a pak odsál.“

Klügl rukou zahmatával před solar plexem. „Ještě cítíte nějakou bolest? Ne? Tak to zkusme ještě jednou,“ požádal opět terapeutku. Vzala si Josefininu nohu a prohmatávala ji: „Tady... tady... možná tady... nebo tady...?“

Josefina se ani neodvažovala pořádně radovat — ze strachu, že by se bolest mohla vrátit. Přesto nemohla ani nechtěla potlačit svoji vnitřní rozjařenost. Při druhém vyšetření terapeutkou nepocíťovala vůbec žádné bolesti! A věděla proč: Gerhard Klügl ji vyléčil. O tom teď nepochybovala ani vteřinu.

Josefina se vrátila do nemocnice. Osprchovala se a potom vyprávěla své spolubydlící o svém nabitém odpoledni. Když

si oblékala župan, sousedka najednou překvapeně ukázala na malou jizvičku jako po bodnutí pod solar plexem. „Podívej se na tu jizvu, nepíchl tě tam ten aurachirurg?“ – „Kde?“ – „Tady.“ – „Ne, tu jsem zde ještě nikdy neviděla!“

Josefina se rozzářil celý obličej. To je konečný důkaz, pomyslela si s uspokojením, neklamné znamení, že série jejích neštěstí nenávratně skončila!

Následující pondělí, 23. dubna 2001, jí lékaři provedli poslední vyšetření před plánovaným přechodem na inzulin. Po dokončení vyhodnocení však byly všechny její hodnoty cukru v normě, bez jakéhokoliv nálezu. Ošetřující lékař, jenž se zprvu domníval, že se spletl, několikrát porovnal výsledky testů s lékařskou zprávou a všechna vyšetření nechal zopakovat. Ani to nepřineslo nic nového. Paní Steininger zůstala na klinice dalších šest týdnů, prováděli jí další testy a konalo se kvůli ní nespočet zasedání. Nakonec lékaři dospěli k závěru, že se musí jednat o výkyv a že cukrovka dříve či později znovu propukne. Nejprve tedy Josefina předepsali minimální dávky léků, a když její hodnoty zůstávaly stabilní, v květnu téhož roku mohla nakonec vysadit všechny léky. Inzulin si dodnes nepíchl.

Teprve o několik měsíců později si Josefina všimla, že již necítí ani záškuby v levém tříse. Se slabou nadějí vzhledem k zázračnému uzdravení své cukrovky se rozhodla zjistit, zda Klüglovo „šití děr“ nemělo nějaký účinek. Vyhledala neznámou gynekoložku a nechala si udělat rutinní vyšetření. Bylo bez nálezu! Ani poté, co ji na její žádost třikrát zkontrolovala, gynekoložka nenarazila na nic neobvyklého – při nejlepší vůli nemohla najít nic, co by tam nepatřilo, ani si nevšimla, že by jí něco chybělo!

Josefina byla ohromena. Chvějícím se hlasem se lékařky

zeptala, zda vidí její levý vaječník. Žena se zasmála. „Proč by tam neměl být?“ zeptala se, teď přece jenom zvědavá, o co tu vlastně jde. Pacientka si však odpustila zdlouhavé vysvětlování, jemuž ani ona sama nerozuměla. Skutečnost, že jí nakonec orgán dorostl jako salamandr, předčila i její nejdivočejší očekávání, a gynekoložka by jí to stejně neuvěřila.

Téměř 20 let po léčbě aury Gerhardem Klüglem žije Josefine Steininger šťastná a naprosto zdravá, se dvěma vaječníky a optimálními hodnotami cukru v krvi.

Kdybych tomu nevěřil, neviděl bych to

Nové vnímání světa

Umíte si představit, že kromě našeho světa ryzí hmoty existují také jemnohmotné „vyšší instance“, jež vše řídí? Jsou tělesné buňky vědomé a má každý předmět své vyzařování? Jsme všichni navzájem propojeni v jakési matici napříč prostorem a časem? Věříte, že síla pozitivních myšlenek dokáže uzdravit „nevyléčitelné“ nemoci? A naopak, že negativní myšlenky a permanentní smutek způsobují u člověka nemoci? – Ano? Možná? Netušíte? Spíše ne? Nebo spíše ano?

Pokud si chcete o Gerhardu Klüglovi a o jeho práci aurochirurga vytvořit správný obrázek, potřebujete k tomu zásadní otevřenost vůči novým myšlenkám a konceptům, byť je na základě obvyklých lékařských poznatků nelze uchopit. Moderní fyzika pracuje se zjištěními, že by mohl pro alternativní léčbu přece jenom existovat vědecký základ, vycházející v podstatě z teorií vysvětlitelných kvantovou fyzikou. Tato nová věda je fundamentální. Zabývá se jevy, jež se vymykají čistě logickému, lidskému způsobu uvažování a připouštějí nezbytnou míru interpretace. Jakmile jim chce člověk porozumět, je důležité, aby neměl žádné předsudky. Je třeba se od nich oprostit a otevřít se interdisciplinárním neboli transgresivním úhlům pohledu, aby člověk pokud možno podvědomě nehledal příležitosti, jak celou věc vysvětlit „logickým rozumováním“. Jakkoliv se vám „zázračné věci“ zmíněné v této knize mohou zdát nesku-

tečné, není k tomu nutno bezpodmínečně vyznávat ani novou víru, ani zakládat fanklub Gerharda Klügla. To by bylo nesmyslné, stejně jako ho kategoricky odmítnout či démonizovat. Jde výhradně o potenciál možností, které tato neobvyklá léčebná metoda poskytuje.

Podobně jako jiné formy duchovní léčby je i chirurgie aury důsledkem nového vnímání světa. Předznamenává začátek epochy, v níž se chystá něco revolučního, převratného, co je více nežli jen zbožným přáním hrstky fantastů. Cílem není upřednostňovat esoterické myšlení před konvenčními lékařskými poznatky ani se jednoznačně stavět pro jedno nebo proti druhému. Jde pouze a jenom o to nezůstat uvízlý v rigidních přesvědčeních, jak je tomu stále ještě do značné míry nejen v klasické medicíně, ale i „alternativní scéně“.

Duchovní léčení je reálný fenomén, je tisíckrát zdokumentovaný a jeho existenci potvrdili významní vědci, kupříkladu tzv. „spontánní vyléčení“. Zázračná uzdravení se skutečně dějí. Ať věříme, že léčivá energie dokáže zmenšovat vředy, ba i zcela obnovovat orgány, že si v auře neseme karmické uzly z předchozích životů nebo že duchovní jevy mají vliv na zdraví člověka a mnoho dalších příkladů. Naštěstí člověk nemusí nutně rozumět principům spontánního vyléčení, aby k němu vůbec docházelo.

Poznávací (=kognitivní) schopnosti jakéhokoliv lékařského oboru mají své hranice tam, kde končí jeho kompetence, což je oblast stanovená jím samotným.

Nacházíme se uprostřed změny paradigmatu lékařských věd, stále více lidí vkládá své naděje do alternativních léčebných metod. Proč tomu tak vůbec je?

Konvenční medicína dodnes „funguje“ na základě představ Isaaca Newtona o světě, čili jeho myšlenek sahajících až do 17. století. Od té doby sice nepochybně dosáhla v nejrůznějších terapiích a v léčeních spousty symptomů na čisté fyzické úrovni převratných pokroků. K pochopení základních tajemství naší lidské existence nás však příliš nepřiblížila — k otázkám kdo jsme, proč žijeme, jak fungujeme a proč nás sužují nemoci.

Když onemocníme, nepřejeme si nic jiného, než aby nás bolest přešla a my byli zase zdraví. Mnozí z nás, aby toho dosáhli, jsou ochotni udělat pro to téměř cokoli a zkoušejí všechno možné — zejména ti, kteří léta trpí chronickými obtížemi. Vydávají se na svou odysseu bezpočetných návštěv lékařů a hledají spásu v nákladných diagnostických technologiích a drahých lécích. Bohužel si většinou neuvědomují, že „uzdravení“ se v žádném případě netýká pouze jejich fyzické stránky, leč stejně tak dobře může znamenat uzdravení duše nebo vyléčení na jiných, jemnohmotných úrovních bytí. Avšak koho to překvapuje? Staletí starý karteziánský názor, že tělo a duše – hmota a duch – jsou odlišné, od sebe oddělené substance, se stal nejen pilířem klasické medicíny, nýbrž trvale ovlivnil i naše vlastní povědomí o nemoci. Čili shrnuto několika slovy, v nejlepším případě na sebe pouze působí, takže problémy na přesně vymezené části těla je třeba odstranit — ozářením, vyříznutím nebo jakkoliv jinak „opravit“. To je jasné a jednoznačné; a je to také rychlejší než se pokaždé zabývat celým organismem, ba možná i vlastním duševním životem. Psychosomatika a alternativní léčebné metody se naproti tomu snaží toto oddělení těla a mysli neboli ducha překonat, a zabývají se především jejich vzájemným působením. Vychází z předpokladu, že se jim podaří najít příčiny zdravotních poruch a dlouhodobě vyléčit i na první pohled čistě tělesné nemoci

nebo zabránit jejich vzniku. Zdálo by se, že je to skvělá myšlenka, ale takové terapeutické přístupy stále zůstávají jen zvláštními disciplínami. Většina léčebných postupů se koná v ordinacích klasicky vyškolených lékařů.

Přesto se vývoj nedá zastavit. Stále více lékařů si uvědomuje nutnost celostní léčby a spoléhá na alternativní, doplňkové léčebné metody: Kromě „klasiky“, jako je homeopatie, energetická a informační medicína, tradiční čínská medicína (=TČM), různé formy fyzioterapie a využívání starověkých léčitelských znalostí, se dnes lidé stále častěji vydávají na šamanské cesty za vnitřními obrazy léčení a v nemocnicích jsou využívány služby duchovních léčitelů. Tzv. medical intuitives (=intuitivní léčitelé) se účastní klinických vyšetření, lékaři používají před terapií kyvadlo a některé typy bolestí se dnes léčí zcela bez léků. Otevírá se nám zcela nový svět medicíny — pouze do něj musíme vstoupit.

Zákon kauzality říká, že událost nenastane, nejsou-li naplněny určité příčiny nebo podmínky, anebo naopak, že se účinek musí dostavit, jsou-li splněny všechny potřebné okolnosti. Pokud to aplikujeme na medicínu, na tzv. spontánní uzdravení, nemělo by – teoreticky a logicky – k němu vůbec dojít, neboť pro něj nebyly naplněny podmínky. Přesto ke spontánním uzdravením dochází. A to v mnohem větší míře, než se dříve předpokládalo. V rozporu s oficiálními statistikami a zprávami, že ke spontánním uzdravením dochází pouze v jednom ze 100 000 případů, prokázala pečlivě provedená mamografická studie¹ z roku 2008 u malých nádorů 22% míru spontánní regrese. Jinými slovy: Není-li rakovina v příliš pokročilém stadiu, dochází k nevysvětlitelnému hojení téměř u každé čtvrté pacientky!

Věda se snaží pochopit podstatu věcí pomocí měření a matematiky, tudíž přirozeně naráží na své hranice. Omezit naše poznání pouze na vědecky vysvětlitelné jevy by nestačilo, jelikož bychom museli kategoricky vyloučit veškerou prožívanou zkušenost. Poznání je však založeno také na symbolice a subjektivních poznatech.

Kdo se soustředí pouze na to měřitelné, tomu vždy unikne to, co se změřit nedá.

Většina klasických lékařů se cítí být buď ohrožena rostoucím počtem homeopatů, praktiků energetické medicíny, biofyzikálních terapeutů a dalších alternativních léčitelů, nebo je nebere vážně. O to vznětlivěji ignorují terapeutické přístupy, které tyto alternativní obory prokazují, a nevysvětlitelná uzdravení odmítají jako nic jiného nežli náhodné události. Přitom právě tyto podivuhodné jevy by mohly být příležitostí, jak se přiblížit dalším tajemstvím přírody a dospět k hlubšímu pochopení léčby, ba nakonec i k modernější medicíně. Bohužel lidé příliš často přísahají věrnost pouze oficiálním pravdám a nepřipouštějí žádnou výjimku z pravidla — ačkoliv každá výjimka pouze potvrzuje, že žádné pravidlo neplatí v plném rozsahu. Ozdravné jevy tudíž zůstávají z velké části neprozkoumány a alternativní formy terapie jsou odmítány jako nevědecké a neověřené. Ale co spontánní uzdravení, k nimž prokazatelně dochází? A co takové těžko vysvětlitelné fyzické „zázraky“, jako je přežití na světelné stravě při několikaměsíční rezignaci na vodu i jakoukoliv stravu? A co schopnost vyrovnávat životní energii čchi v těle pomocí akupunktury v rozporu se všemi newtonovskými principy? Co osteopatie, reiki, přikládání rukou, magnetické léčení, léčení za pomoci modlitby a mnoho dalších technik?

... A jak si vysvětlit více než 2000 léčebných úspěchů Gerharda Klügla?